

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

વિધા વતી

વી.

પંજાબ રાજ્ય અને અન્ય

સપ્ટેમ્બર ૨૬, ૧૯૬૭

(જે. સી. શાહ, એસ. એમ. સિકરી અને જે. એમ. શેલટ, ન્યાયમૂર્તિ શ્રીઓ]

૧૯૫૫નો પેપ્સુ ટેનન્સી એન્ડ એગ્રિકલ્ચરલ લેન્ડ એક્ટ ૧૩, એસ. એસ. ૩૨-એ (૧) અને ૩૨-કે-શું સ્વીકાર્ય મર્યાદાથી વધુ જમીન રાખવા પરનો પ્રતિબંધ ૧૯૫૬ના અધિનિયમ ૧૫ની શરૂઆતની તારીખે અથવા ભવિષ્યમાં પણ વધુ હોય તો જ લાગુ પડે છે-જે વ્યક્તિ શરૂઆતની તારીખે જમીનનો કબજો ધરાવતી ન હોય તે બે વર્ષમાં બગીચો રોપવાનું વચન આપવામાં અસમર્થ હોય છે-તેથી બગીચામાં ૧૦ એકર જમીન માટે છૂટનો દાવો કરવામાં અસમર્થ હોય છે-પછી ભલે તેમાં કોઈ ઉપાય હોય.

અપીલકર્તા પંજાબમાં ૫૬ પ્રમાણભૂત એકર ખેતીની જમીનની માલિક હતી, જેમાંથી તેણીને ૧૯૫૪માં અમુક વ્યક્તિઓ દ્વારા હાંકી કાઢવામાં આવી હતી, જેમની પાસે જમીનનો કોઈ હક નહોતો અને ૧૯૬૦માં તેણી દ્વારા દાખલ કરવામાં આવેલા દાવાને તેણીની તરફેણમાં ચુકાદો અપાયા બાદ તેનો કબજો પુનઃસ્થાપિત કરવામાં આવ્યો હતો. ૧૯૫૫નો પેપ્સુ ટેનન્સી એન્ડ એગ્રિકલ્ચરલ લેન્ડ એક્ટ ૧૩ માર્ચ, ૧૯૫૫માં અમલમાં મૂકવામાં આવ્યો હતો. કલમ ૫ હેઠળ તે અધિનિયમ હેઠળ ૩૦ પ્રમાણભૂત એકરથી વધુ જમીન ધરાવતા કોઈપણ જમીન માલિકને વ્યક્તિગત ખેતી માટે સ્વીકાર્ય મર્યાદાની અંદર જમીનનો મહત્તમ વિસ્તાર પસંદ કરવાનો અને તેમની પસંદગીની જાણ કલેક્ટરને કરવાનો અધિકાર હતો. અપીલકર્તાની જમીન તે સમયે અતિક્રમણકારોના કબજામાં હોવાથી, તેમણે કલમ ૫ હેઠળ કોઈ પસંદગી કરી ન હતી. આ કાયદામાં ૩૦ ઓક્ટોબર, ૧૯૫૬ના રોજ ઈસ્ટ પંજાબ એક્ટ ૧૫ ૧૯૫૬ દ્વારા સુધારો કરવામાં આવ્યો હતો, જેમાં પ્રકરણ IV-A અને નવા પ્રકરણો રજૂ કરવામાં આવ્યા હતા. ૩૨-એ(૧) એ જોગવાઈ કરે છે કે કોઈ પણ વ્યક્તિ તેની વ્યક્તિગત ખેતી હેઠળ જમીન ધરાવવા માટે હકદાર રહેશે નહીં, જે કુલ સ્વીકાર્ય મર્યાદા કરતાં વધી જાય.

અપીલકર્તાએ તેની જમીનના સંદર્ભમાં નિયત ફોર્મમાં વળતર રજૂ કર્યું હતું અને કલેક્ટરે તેના વાંધાઓને ધ્યાનમાં લીધા પછી જાહેર કર્યું હતું કે તેણી પાસે કાયદા દ્વારા નિર્ધારિત ટોચમર્યાદા કરતાં ૨૧ પ્રમાણભૂત એકર વધુ જમીન છે. કમિશનર

દ્વારા અપીલમાં આ આદેશની પુષ્ટિ કરવામાં આવી હતી અને આ આદેશને રદ કરવાની રિટ અરજીને હાઈકોર્ટ દ્વારા નકારી કાઢવામાં આવી હતી.

આ અદાલતમાં અપીલમાં અપીલકર્તા (i) વતી દલીલ કરવામાં આવી હતી. ૩૨-એ (૧) ત્યારે જ કામ કરે છે જ્યારે કાયદો અમલમાં આવે એટલે કે ૩૦ ઓક્ટોબર. ૧૯૫૬; આ ટોચમર્યાદા ત્યારે જ લાગુ કરી શકાય છે જ્યારે કોઈ વ્યક્તિ તે દિવસે સ્વીકાર્ય મર્યાદાથી વધુ જમીનની માલિકી અથવા માલિકી ધરાવે છે અથવા જો તેણે ૧૯૫૬ના અધિનિયમ ૧૫ના પ્રારંભ પછી હસ્તાંતરણ, વિનિમય, વારસો અથવા એસ. એસ. દ્વારા સ્પષ્ટ રીતે આવરી લેવામાં આવેલી અન્ય કોઈપણ રીતે તેને હસ્તગત કરી હોય અથવા તેની માલિકી ધરાવી હોય. ૩૨-એલ અને ૩૨-એમ; અને (ii) અપીલકર્તાને કોઈપણ સંજોગોમાં કલમ ૩૨-ક હેઠળ તેના હોલિંગમાંથી ૧૦ એકર અનામત રાખવાની મંજૂરી હોવી જોઈએ.

નિર્ણય: અપીલને નકારી કાઢી.

(i) કલમ ૩૨-એ (૧) દ્વારા લાદવામાં આવેલ પ્રતિબંધ ત્યારે લાગુ પડે છે જ્યારે કોઈ વ્યક્તિ વ્યક્તિગત ખેતીમાં જમીનની માલિકી ધરાવે છે અથવા માન્ય મર્યાદાને ઓળંગે છે. [૬૫૦જી]

જોકે એસએસ.૩૨-એલ અને ૩૨-એમ અધિનિયમની શરૂઆતની તારીખ પછી હસ્તાંતરણના અમુક વર્ગો સાથે સ્પષ્ટ રીતે સોદો કરે છે. તે કારણે કલમ ૩૨-એ માં "કોઈ પણ વ્યક્તિ માલિકી અથવા કબજો મેળવવા માટે હકદાર રહેશે નહીં" એ અભિવ્યક્તિનો અર્થ પર કોઈ પ્રતિબંધ લાદવામાં આવી શકે નહીં. કે તે અધિનિયમની શરૂઆતના બિંદુ સુધી તેની કામગીરીમાં મર્યાદિત છે. [૬૪૯બી-ડી]

આ પ્રકારનું અર્થઘટન પણ કાયદાની યોજનાની વિરુદ્ધ છે. પ્રકરણ II, III અને IV ની યોજના હેઠળ ભાડૂતોને જમીન માલિક દ્વારા વ્યક્તિગત ખેતી માટે પસંદ ન કરવામાં આવેલી જમીન ખરીદવાનો અધિકાર આપવામાં આવ્યો હતો, પરંતુ જમીન માલિક અન્યથા કોઈ વધુ પ્રતિબંધોને આધિન ન હતો; Ch. IV-A જમીનના માલિક અથવા ભાડૂત દ્વારા વ્યક્તિગત ખેતી માટે જમીનની માલિકી અથવા માલિકી પર માન્ય મર્યાદા કરતાં વધુ મર્યાદા મૂકવાનું અને વધારાની જમીન રાજ્યને ફાળવવાની જોગવાઈ કરવાનું વલણ ધરાવતું હતું. [૬૫૦બી, સી]

((૨) કલમ ૩૨-ક હેઠળ ૧૦ એકર સુધીની જમીન માટે મુક્તિ માટે લાયકાત મેળવવા માટે. બગીચો રોપવા માટે, જમીન માલિકે બાંહેધરી આપવી પડશે કે તે સુધારેલા કાયદાની શરૂઆતથી બે વર્ષમાં જમીનને બગીચા હેઠળ લાવશે, તે સમયગાળાની અંદર બગીચો રોપવો પડશે અને છૂટની મંજૂરીની તારીખ સુધી

તેની જાળવણી કરવી પડશે.અપીલકર્તા જેવી વ્યક્તિ કે જે સુધારા કાયદો અમલમાં મૂકવામાં આવે તે તારીખે જમીનનો કબજો ધરાવતી નથી, તે બાંહેધરી આપવાની અને તેને પૂર્ણ કરવાની સ્થિતિમાં ન હોઈ શકે.વિધાનસભાએ વર્તમાન જેવા વિશેષ કેસોના સંદર્ભમાં સમય વધારવા અથવા બગીચાના વાવેતર માટેનો સમય વધારવા માટે કોઈ જોગવાઈ કરી નથી; આ ખામીને સુધારવી તે વિધાનસભાનું કામ છે અને વિધાનસભા દ્વારા ઉપયોગમાં લેવાતા શબ્દોને તણાવપૂર્ણ અર્થ આપવો તે અદાલતનું કામ નથી જે તેઓ સહન કરતા નથી. [૬૫૧સી-એફ]

સિવિલ અપીલેટ જ્યુરિસડિક્શન:૧૯૬૫ની સિવિલ અપીલ નંબર ૪૯.

૧૯૬૪ના લેટર્સ પેટન્ટ નંબર ૧૧માં પંજાબ હાઈકોર્ટના ૧૪ જાન્યુઆરી, ૧૯૬૪ના આદેશ સામે વિશેષ રજા દ્વારા અપીલ.

અપીલકર્તા વતી સોલિસિટર જનરલ એસ. વી. ગુપ્તે અને નૌનીત લાલ હાજર રહ્યા હતા.

આર. એન. સચ્ચે માટે હરદેવ સિંહ, એસ. પી. નાયર, વિચારો માટે.

અદાલતનો ચુકાદો શાહ, જે.

અપીલકર્તા વિદ્યા વટી, જે પંજાબ રાજ્યના જુન્દ જિલ્લાના બિશનપુરા ગામમાં ૫૬.૧૦-૧/૪ પ્રમાણભૂત એકર ખેતીની જમીનની માલિક છે, તેને ૧૯૫૪માં અમુક વ્યક્તિઓ દ્વારા જમીનમાંથી હાંકી કાઢવામાં આવી હતી, જેમની પાસે જમીન પર ભરતી નહોતી.તેના દ્વારા માલિકીની ઘોષણા અને અતિક્રમણકારો પાસેથી જમીનનો કબજો મેળવવા માટે એક દીવાની દાવો દાખલ કરવામાં આવ્યો હતો અને ૧૫ ઓક્ટોબર, ૧૯૬૦ ના રોજ તેને જમીનનો કબજો પુનઃસ્થાપિત કરવામાં આવ્યો હતો.

૧૯૫૫નો પેપ્સુ ટેનન્સી એન્ડ એગ્રિકલ્ચરલ લેન્ડ્સ એક્ટ ૧૩ નાગરિક દાવાની પેન્ડન્સી દરમિયાન ૪ માર્ચ, ૧૯૫૫થી અમલમાં મૂકવામાં આવ્યો હતો.હેઠળ કલમ ૫, ૧૯૫૫ના પેપ્સુ અધિનિયમ ૧૩ મુજબ ત્રીસ ધોરણ એકરથી વધુ જમીન ધરાવતા દરેક જમીનમાલિકને રાજ્યમાં પોતાની માલિકીની જમીનમાંથી વ્યક્તિગત ખેતી માટે જમીનમાલિક તરીકે કોઈપણ પાર્સલ અથવા જમીનના પાર્સલની પસંદગી કરવાનો અધિકાર હતો, જે કુલ ક્ષેત્રફળમાં સ્વીકાર્ય મર્યાદાને વટાવી ન જાય અને કલેક્ટરને નિયત ફોર્મ અને રીતમાં પોતાની પસંદગીની જાણ કરીને વ્યક્તિગત ખેતી માટે આવી જમીન અનામત રાખી શકાય.જમીન અતિક્રમણકારોના કબજામાં હોવાથી, અપીલકર્તાએ વ્યક્તિગત ખેતી માટે જમીનની કોઈ પસંદગી કરી ન હતી.૧૯૫૬ના પેપ્સુ ટેનન્સી એન્ડ એગ્રિકલ્ચરલ લેન્ડ્સ (સેકન્ડ એમેન્ડમેન્ટ) એક્ટ ૧૫ દ્વારા ૩૦ ઓક્ટોબર, ૧૯૫૬થી આ

કાયદામાં સુધારો કરવામાં આવ્યો હતો અને આ રીતે અન્ય જોગવાઈઓ વચ્ચે ચો. IV-A ઉમેરવામાં આવ્યું હતું.તે પ્રકરણમાં સમાવિષ્ટ જોગવાઈઓ રાજ્યની અંદર વ્યક્તિગત ખેતી માટે રાખવામાં આવેલી કૃષિ જમીનના માલિકો અને ભાડૂતોના કબજા પર ટોચમર્યાદા લાદવા અને જમીન સંપાદન અને વધારાના વિસ્તારના નિકાલ પર પ્રતિબંધો લાદવા માટે બનાવવામાં આવી હતી.તેમની માલિકીની જમીનના સંદર્ભમાં અપીલકર્તાએ અધિનિયમ હેઠળ ઘડવામાં આવેલા નિયમો હેઠળ નિર્ધારિત ફોર્મ VII-A માં વળતર રજૂ કર્યું હતું. અપીલકર્તાના વાંધાઓને ધ્યાનમાં લીધા પછી જિલ્લાના કલેક્ટરે જાહેર કર્યું કે તેમની પાસે અધિનિયમ દ્વારા નિર્ધારિત ટોચમર્યાદા કરતાં વધુ જમીન છે. કમિશનર, પટિયાલા વિભાગને કરવામાં આવેલી અપીલમાં કલેક્ટરના આદેશની પુષ્ટિ કરવામાં આવી હતી. બંધારણની આર્ટિકલ ૨૨૬ & ૨૨૭ હેઠળ અપીલકર્તા દ્વારા દાખલ કરવામાં આવેલી અરજી. તે આદેશને રદ કરતી રિટ બહાર પાડવા માટે જે. ગુરદેવ સિંહ, જે. દ્વારા નકારી કાઢવામાં આવી હતી અને આ આદેશ સામેની અપીલને હાઈકોર્ટની ડિવિઝન બેન્ચે ટૂંકમાં નકારી કાઢી હતી.અપીલકર્તા વિશેષ રજા સાથે આ અદાલતમાં અપીલ કરે છે.

અપીલકર્તાના વકીલ દલીલ કરે છે કે ચેપ્ટર IV-A ની જોગવાઈઓ ને અપીલકર્તાના કેસમાં કોઈ અરજી નથી, કારણ કે તે "નિયત તારીખ એટલે કે ૩૦ ઓક્ટોબર, ૧૯૫૬ ના રોજ જમીનની ખેતીની સંપત્તિમાં ન હતી; અપીલકર્તાએ જમીન હસ્તાંતરણ, વિનિમય, લીઝ, કરાર અથવા સમાધાન દ્વારા અથવા

વારસો, વસિયતનામા અથવા ભેટ દ્વારા જે વ્યક્તિને તેણી વારસદાર છે તેની સામે હસ્તગત કરી નથી અને તે ખાતા પર.૩૨-કાયદાના L & ૩૨-M ને તેના કેસમાં કોઈ અરજી નથી અને કોઈ પણ સંજોગોમાં અપીલકર્તાને તેની માલિકીની દસ એકર જમીન કલમ ૩૨ હેઠળ ઓર્યાઈ માટે અનામત રાખવાની મંજૂરી હોવી જોઈએ.૩૨-કાયદાનું કે.

આ દલીલોની ગુણવત્તાને ધ્યાનમાં લેતા પહેલા Ch માં સંબંધિત જોગવાઈઓની નોંધ લેવી જરૂરી છે. વ્યક્તિગત ખેતી હેઠળ કૃષિ જમીનના કબજા પર ટોચમર્યાદા લાદતા કાયદાનું IV-A.કાયદાની કલમ ૩૨-એ (૧) પૂરી પાડે છે:

"કોઈપણ કાયદાના રિવાજ, ઉપયોગ અથવા કરારમાં તેનાથી વિપરીત કંઈપણ હોવા છતાં, કોઈ પણ વ્યક્તિ રાજ્યની અંદર તેની પૂર્વવર્તી ખેતી હેઠળ જમીન માલિક અથવા ભાડૂત તરીકે જમીન ધરાવવા અથવા ધરાવવા માટે હકદાર રહેશે નહીં, જે એકંદરે સ્વીકાર્ય મર્યાદા કરતાં વધી જાય છે.

અપીલકર્તાના વકીલ દલીલ કરે છે કે એસ.૩૨-એ (૧) માત્ર ત્યારે જ કામ કરે છે જ્યારે કાયદો અમલમાં આવે છે એટલે કે ૩૦ ઓક્ટોબર, ૧૯૫૬, અને તે પછી નહીં.જો તે તારીખે, વકીલ કહે છે કે, કોઈ વ્યક્તિ તેની વ્યક્તિગત ખેતી હેઠળ રાજ્યની જમીનની અંદર જમીન માલિક અથવા ભાડૂત તરીકે માન્ય મર્યાદા કરતાં વધુ માલિકી ધરાવે છે અથવા ધરાવે છે, તો રાજ્ય વધારાની જમીન

છીનવી લેવાનો હકદાર છે, અને જો ધારક અથવા ભાડૂત ૧૯૫૬ના અધિનિયમ ૧૫ના પ્રારંભ પછી હસ્તાંતરણ, વિનિમય, લીઝ, કરાર અથવા સમાધાન દ્વારા જમીન મેળવે છે અથવા ધરાવે છે, અથવા જેને તે વારસદાર છે તે વ્યક્તિ પાસેથી વારસો, વસિયતનામા અથવા ભેટ દ્વારા તેને મેળવે છે, અને તેની કુલ માલિકી એસ. એસ. માં સમાવિષ્ટ સ્પષ્ટ જોગવાઈઓ દ્વારા માન્ય મર્યાદા કરતાં વધી જાય છે.૩૨-એલ અને ૩૨-એમ હોલિંગ પરની ટોચમર્યાદા લાગુ કરવામાં આવશે, પરંતુ જ્યાં કોઈ પણ કારણોસર જમીનનો માલિક તેની માલિકીની ખેતીની જમીન હેઠળ લાવે છે.કાયદાની શરૂઆત પછી, ટોચમર્યાદા લાદવાની જોગવાઈ કામ કરતી નથી.સમગ્ર દલીલ એવી ધારણા પર ઉઠાવવામાં આવી છે કે ૬.૩૨એ (૧) માત્ર તે જ તારીખે કામ કરે છે કે જેના પર કાયદો અમલમાં મૂકવામાં આવ્યો હતો; તે દલીલ, અમારા ચુકાદામાં, કલમ ૩૨-એ (૧) સાદા શરતોની વિરુદ્ધ છે..તે સાચું છે કે એસએસ.૩૨-એલ અને ૩૨-એમ સ્પષ્ટ રીતે અધિનિયમની શરૂઆતની તારીખ પછી હસ્તાંતરણના અમુક વર્ગો સાથે વ્યવહાર કરે છે, પરંતુ તે કારણે "કોઈ પણ વ્યક્તિ માલિકી અથવા માલિકી માટે હકદાર રહેશે નહીં"એ અભિવ્યક્તિનો અર્થ પર કોઈ પ્રતિબંધ લાદવામાં આવી શકે નહીં.૩૨-એ, કે તે તેની કામગીરીમાં શરૂઆતના બિંદુ સુધી મર્યાદિત છે અને ભવિષ્યમાં તેની કોઈ કામગીરી નથી.તે નોંધવામાં આવી શકે છે કે એસ.૩૨-એલ અનુગામી તમામ હસ્તાંતરણો કરે છે જેના પરિણામે તેની વ્યક્તિગત ખેતી હેઠળ જમીનની વ્યક્તિની માલિકી ત્રીસ એકરથી વધુ "રદબાતલ"અને એસ.૩૨- એમ જે અનૈરિછક હસ્તાંતરણો (જેમ કે વારસો

અથવા વસિયતનામા દ્વારા સંપાદન) સાથે નોંધપાત્ર રીતે વ્યવહાર કરે છે તે ઘોષણાઓ કરવા માટેની મશીનરી અને છતથી વધુ વ્યક્તિગત ખેતીમાં જમીન સાથે કેવી રીતે વ્યવહાર કરવામાં આવશે તે નક્કી કરે છે.યોગ્ય મુસદ્દાના સાધન દ્વારા, આ જોગવાઈઓને અન્ય વિભાગોમાં જોડવી શક્ય બની શકે છે, પરંતુ જો સ્પષ્ટતાના હિતમાં અમુક ચોક્કસ કેસો સાથે અલગથી વ્યવહાર કરવામાં આવે, તો તેમાં સમાવિષ્ટ સામાન્ય જોગવાઈની કામગીરીને પ્રતિબંધિત કરવાનો ઇરાદો છે.૩૨-એ (૧) સૂચિત કરી શકાતો નથી.

૧૯૫૫ ના અધિનિયમ ૧૩ ની યોજના જે મૂળ રૂપે ઘડવામાં આવી હતી તે કલમ ૫ દ્વારા ત્રીસ પ્રમાણભૂત એકરથી વધુ જમીન ધરાવતા દરેક જમીન માલિકે જમીનમાલિક તરીકે પોતાની માલિકીની જમીનમાંથી વ્યક્તિગત ખેતી માટે કોઈપણ પાર્સલ અથવા જમીનના પાર્સલની પસંદગી કરવી જરૂરી હતી, જે કુલ માન્ય મર્યાદામાં મહત્તમ ન હોય અને આવી જમીનને વ્યક્તિગત ખેતી માટે અનામત રાખવી જરૂરી હતી.વ્યક્તિગત કબજા હેઠળની જમીન તેમજ ભાડૂતોના કબજા હેઠળની જમીનના સંદર્ભમાં પસંદગી કરી શકાય છે.પસંદગી કર્યા પછી, જમીન માલિક તે જમીનમાંથી ભાડૂતોને બહાર કાઢવા માટે યોગ્ય પગલાં લઈ શકે છે.પરંતુ ભાડૂતોના કબજામાં રહેલી જમીનમાં અને પસંદ કરેલી અને કલમ ૫ હેઠળ અનામત જમીનમાં શામેલ નથી. વ્યક્તિગત ખેતી માટે, જમીનનો ભાડૂત કલમ ૨૨ હેઠળ પૂરી પાડવામાં આવેલી શરતોને આધીન રહીને માલિકીના અધિકારો મેળવી શકે છે. આ અધિકારનો ઉપયોગ ભાડૂત દ્વારા જમીનના

સંદર્ભમાં કરવામાં આવતો હતો, જે માલિક દ્વારા વ્યક્તિગત ખેતી માટે પસંદ કરવામાં આવી ન હતી અને જેના સંદર્ભમાં તે બેદખલ થવા માટે જવાબદાર ન હતો.તેથી, આ કાયદાની યોજના એ હતી કે જમીન માલિક રાજ્યની અંદર તેની માલિકીની જમીનમાંથી વ્યક્તિગત ખેતી માટે કોઈપણ પાર્સલ અથવા જમીનના પાર્સલની પસંદગી કરવાનો હકદાર હતો, જે કુલ સ્વીકાર્ય મર્યાદાને ઓળંગશે નહીં.જો આ રીતે પસંદ કરેલી જમીન ભાડૂતના કબજામાં હોત તો તે કરી શકતો હતો.વિષય છે.એસ માં સમાવિષ્ટ પ્રતિબંધો.૭-એ, ભાડૂતને બહાર કાઢો.જે જમીનો જમીનમાલિક દ્વારા વ્યક્તિગત ખેતી માટે પસંદ કરવામાં આવી ન હતી તે જમીન ભાડૂત દ્વારા કલમ ૨૨ માં આપવામાં આવેલી શરતોને આધિન રીતે ખરીદી શકાય છે. ત્યારબાદ વિંધાનસભાએ કાયદાની યોજનામા સુધારો કર્યો અને ચેપ્ટર IV-A જે હેઠળ કોઈપણ વ્યક્તિ જમીન માલિક તરીકે અથવા માન્ય મર્યાદાથી વધુ ભાડૂત તરીકે જમીનની માલિકી અથવા માલિકી ધરાવી શકે નહીં.આ વધારાની જમીનને વધારાની જમીન તરીકે ગણવામાં આવશે અને રાજ્યને સોંપવામાં આવશે.જ્યારે કે પ્રકરણ ૧૧,૩ અને ૪ ની યોજના હેઠળ ભાડૂતોને જમીન માલિક દ્વારા વ્યક્તિગત ખેતી માટે પસંદ ન કરવામાં આવેલી જમીન ખરીદવાનો અધિકાર આપવામાં આવ્યો હતો, પરંતુ જમીન માલિક અન્યથા કોઈ વધુ પ્રતિબંધોને આધિન ન હતો; ચો., વી-એ દ્વારા જમીન માલિક અથવા ભાડૂત દ્વારા વ્યક્તિગત ખેતી માટે જમીનની માલિકી અથવા માલિકી પર મર્યાદા મૂકવાનો હેતુ હતો.

તે યોજનાના પ્રકાશમાં જોવામાં આવે તો પણ, કલમ ૩૨-એ નું અર્થઘટન કરવું અશક્ય છે. માત્ર તે સમયે જ કાર્યરત છે કે જેના પર સુધારાત્મક અધિનિયમમાં ચો. IV-A અમલમાં મૂકવામાં આવ્યું હતું, કારણ કે કલમના શબ્દોમાં કોઈ મર્યાદા નથી, અને કાયદાની યોજના આવી કોઈ અસર સૂચવતી નથી.તે સાચું છે કે કલમ ૩૨-બી હેઠળ. દરેક વ્યક્તિ કે જે કાયદાની શરૂઆતમાં સ્વીકાર્ય મર્યાદા કરતાં વધુ પોતાની વ્યક્તિગત ખેતી હેઠળ જમીન માલિક અથવા ભાડૂત તરીકે જમીન ધરાવે છે અથવા ધરાવે છે તેણે તેના માલિકીના સંદર્ભમાં વળતર આપવું જરૂરી છે.પરંતુ તે શરૂ થવાની તારીખે રાજવામાં આવેલી જમીન પર ટોચમર્યાદા લાદવાની જોગવાઈઓને અમલમાં મૂકવા માટે મશીનરી પ્રદાન કરવાના દૃષ્ટિકોણથી ઘડવામાં આવી છે:તે પરોક્ષ રીતે પણ સૂચવતું નથી કે ૬.૩૨-એ તેની કામગીરીમાં તે સમય સુધી મર્યાદિત છે કે જેના પર કાયદો અમલમાં મૂકવામાં આવે છે અને ત્યારબાદ ખર્ચવામાં આવે છે.જે તારીખે કાયદો અમલમાં મૂકવામાં આવ્યો હતો તે તારીખના કેસો સાથે વ્યવહાર કરવામાં વિધાનસભા તરફથી નિષ્ફળતા, જમીનનો માલિક અથવા ધારક જમીનની ખેતી કરતો ન હતો કારણ કે તે ખેતીના કબજામાં ન હતો પરંતુ કાયદાનું અસ્તિત્વ દરમિયાન તેના કબજામાં પુનઃસ્થાપિત કરવામાં આવ્યો હતો, તેનો ઉપયોગ એસની કામગીરીને મર્યાદિત કરવા માટે પણ કરી શકાતો નથી.૩૨-એ (૧) માત્ર તે સમય સુધી કે જેના પર કાયદો અમલમાં મૂકવામાં આવ્યો હતો.અમારા ચુકાદામાં કલમ ૩૨-બી દ્વારા લાદવામાં આવેલ પ્રતિબંધ. જ્યારે પણ તેની માલિકીની જમીન હોય અથવા તેને વ્યક્તિગત ખેતીમાં માન્ય મર્યાદા કરતાં વધુ જમીન હોવાનું કહેવામાં

આવે ત્યારે તે કામ કરે છે.

કલમ ૩૨-K અમુક ચોક્કસ હેતુઓ માટે ઉપયોગમાં લેવાતી અથવા ઉપયોગમાં લેવાનો ઇરાદો ધરાવતી જમીનને એસ દ્વારા લાદવામાં આવેલી ટોચમર્યાદામાંથી સૂચવવામાં આવેલી હદ સુધી મુક્તિ આપવાની જોગવાઈ કરે છે.૩૨-એ (૧).સીએલ દ્વારા.(vi) s.૩૨-K (૧) એ જોગવાઈ કરવામાં આવી છે કે s ની જોગવાઈઓ.૩૨-જો જમીન માલિક કલેક્ટરને લેખિતમાં બાંહેધરી આપે કે તે પેપ્સુ ટેનન્સી એન્ડ એગ્રિકલ્ચરલ લેન્ડ્સ (સેકન્ડ એમેન્ડમેન્ટ) એક્ટ, ૧૯૫૬ના પ્રારંભથી બે વર્ષના સમયગાળાની અંદર તેની જમીનના કોઈપણ વિસ્તારમાં દસ પ્રમાણભૂત એકરથી વધુ ન હોય તેવા જમીનના વિસ્તારમાં બગીચો રોપશે તો એ લાગુ પડશે નહીં.

એસ ની પેટા-કલમ (૨).૩૨-K એ જોગવાઈ કરે છે કે જ્યાં જમીન માલિકે કલેક્ટરને આપેલા વચન દ્વારા, બગીચાના વાવેતર માટે તેની પાસે જમીનનો કોઈ પણ વિસ્તાર જાળવી રાખ્યો હોય અને સી. એલ. માં ઉલ્લેખિત બે વર્ષના સમયગાળામાં બગીચાને રોપવામાં નિષ્ફળ જાય.((iv) પેટા-ઓ.(૧), તેના દ્વારા આ રીતે જાળવી રાખવામાં આવેલી જમીન તે સમયગાળાની સમાપ્તિ પર કલમ ૩૨-ઈ હેઠળ રાજ્ય સરકારમાં નિહિત થશે.. તે પેટા-ઓ દ્વારા પણ પ્રદાન કરવામાં આવે છે.(૩) જે ૧૯૬૨ના પંજાબ અધિનિયમ ૨૭ દ્વારા ૩૦ ઓક્ટોબર, ૧૯૫૬થી પાછલી અસરથી ઉમેરવામાં આવ્યો હતો, કે

અધિનિયમમાં કંઈપણ સમાવિષ્ટ હોવા છતાં, કલમમાં ઉલ્લેખિત મુક્તિ.(vi) પેટા-ઓ.(૧) જ્યાં સુધી તેમાં નિર્દિષ્ટ સમયગાળાની અંદર વાવવામાં આવેલી જમીન પણ છૂટ આપતી વખતે બગીચો હોવાનું જણાતું ન હોય ત્યાં સુધી તેને મંજૂરી આપવામાં આવશે નહીં.બગીચાના વાવેતરના હેતુ માટે ટોચમર્યાદામાંથી દસ એકર સુધીની છૂટ મેળવવા માટે, જમીન માલિકે બાંહેધરી આપવી પડશે કે તે સુધારેલા કાયદાની શરૂઆતથી બે વર્ષમાં જમીનને ઓર્યાઈ હેઠળ લાવશે, અને તે સમયગાળાની અંદર ઓર્યાઈ રોપવું પડશે અને છૂટની મંજૂરીની તારીખ સુધી તેને ઓર્યાઈ તરીકે જાળવવું પડશે.જે વ્યક્તિ સુધારાનો કાયદો અમલમાં આવે તે તારીખે જમીનનો કબજો ધરાવતી નથી, તે સામાન્ય રીતે કલમ હેઠળ બાંહેધરી આપવાની સ્થિતિમાં ન હોઈ શકે.(vi) s.૩૨-કે (૧) જમીનને ઓર્યાઈ હેઠળ લાવવા માટે, કારણ કે આવી વ્યક્તિ એ કહી શકશે નહીં કે તે જમીનનો કબજો મેળવી શકશે કે નહીં જેથી તે ઉપક્રમ હાથ ધરી શકે.વિધાનસભા અપીલકર્તા જે વર્ગ સાથે સંબંધ ધરાવે છે તે વર્ગની વ્યક્તિઓ દ્વારા અનામતની જોગવાઈ કરવામાં નિષ્ફળ રહી છે.પરંતુ તે કારણે કોર્ટ કાયદાના સાદા શબ્દોને અમલમાં મૂકવાનો ઇનકાર કરવા માટે સક્ષમ નથી. આ કાયદામાં નિઃશંકપણે એક ખામી છે, પરંતુ તેને સુધારવાની જવાબદારી વિધાનમંડળની છે, ન કે અદાલતોની કે જેઓ વિધાનમંડળ દ્વારા ઉપયોગમાં લેવાતા શબ્દોને તણાવપૂર્ણ અર્થ આપે, જે તેઓ સહન કરતા નથી."પેપ્સુ ટેનન્સી એન્ડ એગ્રિકલ્ચરલ લેન્ડ્સ (સેકન્ડ એમેન્ડમેન્ટ) એક્ટ, ૧૯૫૬ની શરૂઆતથી બે વર્ષના સમયગાળાની અંદર"શબ્દસમૂહને "ધારક અથવા ભાડૂતનો કબજો પરત મેળવવાની તારીખથી

બે વર્ષની અંદર"તરીકે વાંચી શકાતો નથી.વિધાનસભાએ અમુક વિશેષ કેસોના સંદર્ભમાં સમય વધારવા માટે કોઈ જોગવાઈ કરી નથી, જેમ કે આપણી સામેના કેસ, અથવા બગીચાના વાવેતર માટેનો સમય વધારવા માટે.તેથી, ઉચ્ચ અદાલતનો ચુકાદો સાચો હતો કે અપીલકર્તા બગીચાના વાવેતર માટે દસ એકર જમીનના વધારાના વિસ્તારનો દાવો કરી શકશે નહીં.

તેથી અપીલ નિષ્ફળ જાય છે.ખર્ચ અંગે કોઈ ઓર્ડર આપવામાં આવશે નહીં.

અરજી ફગાવી દેવામાં આવી છે.

This judgment has been translated using AI Tool - SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ:સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.